

ца въ епохата си но тѣ не сж създали епохата, а на противъ, епохата е създала тѣхното литературно и политическо направление на свѣтътъ.

Въ общъ резултатъ може да се каже, че обявлението за правата на чловѣкътъ било е сжщо такава форма на революцията, каквато и знаменитата трицвѣтна кокарда, за която Франция е обязана на генерала Лафайета. Французитѣ по съставтъ на умътъ си и по особенноститѣ на националния си характеръ чрезвичайно обичатъ всѣкакви „внѣшественни знакови“, и за това тѣ ся хванали съ двѣте си рѣце и за декларация, и за кокардата, и придали и на едното и на другото нѣкакво си таинствено значение; стѣритѣ наполеонови солдати, както е извѣстно плакали и ся карали, когато имъ казали да свалятъ отъ киверитѣ ⁽¹⁾ си трицвѣтната кокорда и да турнатъ бѣло; тѣ продължавали да цѣнятъ още фирмата, когато идеята отдавна хвъркнала. *Азъ мисля, че нѣма нужда да утвърждамъ читателитѣ въ това, че нито пѣстротата на кокардата, нито изящнитѣ периоди на декларацията нѣмали никакво влияние на революционното развитие. Агитаторитѣ можали на време да се основаватъ на този или онзи параграфъ отъ декларацията, нѣ ако декларацията съвсѣмъ не съществувала, тогава агитаторитѣ би захванали да развиватъ въ рѣчитѣ си или въ статийтъ си подробно онези принципи, на които при съществуването на декларацията, тѣ би можали само да указватъ. Трѣбва да помниме и това, че тѣзи*

(1) Украшение на главата.